

המסע אל המערב

בסין מספרים על נזיר, חזיר, קוף ואיש חול שיצאו למסע ארוך וקשה. במהלך המסע למדה החבורה הקטנה שאף אחד אינו מושלם, אבל מכל אחד אפשר ללמוד משהו טוב

יצור קיר תחור בסיב
בצורה הראויה התורה והקטנה
כשהנעה לרכס ההרים הפוער
בגמח ממשאל: פסל של
הקוף שניצא בסיב

楊生川作
第 三十三回
孫行者三調芭蕉扇
公元元九九年秋

פני שנים רבות ראה הבוֹדְהָא - המוֹרְה הדגול לחיים נכונים - שתושבי סין נעשו יהירים וחמדנים, ולכן החליט להעביר אליהם את הסוֹטְרוֹת. הסוֹטְרוֹת הן הכְּתָבִים שבהם מפורטת דרך החיים הנכונה והטובה. הבוֹדְהָא חיפש שליח שיוכל לעמוד במשימה הקשה: ליצאת מסין מערבה, להגיע אל פסגת הנשירים שבהודו (שם יושב הבוֹדְהָא עצמו), לקבל מידיהם את הסוֹטְרוֹת ולהעביר אותן לסין.

השליח שנבחר היה נזיר ושמו שוואנג זאנג, שהצטיין בלימודיו, במסירותו ובצניעותו. אבל שוואנג לא יכול לבצע את המשימה לבדו, ולכן הוחלט לצרף אליו עוזרים. העוזר הראשון היה קוף. לא קוף רגיל, אלא קוף שגילה בעבר את סוד חיי הנצח והפך למושל חשוב. בשל הישגיו נעשה הקוף יהיר ונענש במאסר של 500 שנה. כשהנזיר שוואנג יצא לדרכו, בדיוק השתחרר הקוף מכלאו והצטרף אליו. בהמשך הדרך הצטרף אליהם חזיר שהיה מפקד צבא בוגדני וניסה להתחמק מתפקידו, וגם איש חול שחי פעם בשמי האלים, עד ששטט בטעות גביע זהב, וכעונש גלה לארץ. בארץ הוא הפך לאוכל אדם, והכל פחדו מפניו. נכון, אף אחד מהעוזרים לא היה מושלם, אבל בכל אחד מהם היו גם דברים טובים, כמו חכמה, זריזות וכוח.

בזכות התלאות והקשיים

הארבעה החלו לצעוד מסין מערבה. הם חצו מדבריות, הרים מושלגים ועמקים שחיו בהם שדים טורפי אדם. פעם הגיעו אל רכס הרים בוער, פעם התנפלו עליהם מפלצות ענקיות, פעם הם כמעט קפאו בסופת ברד עזה, ופעם הגיעו לנהר שלא יכלו לחצות. בדרך נס הופיע בנהר צב

מיים גדול שהסכים לקחת את הארבעה על גבו אל הגדה השנייה, בתנאי שבדרכס חזרה יביאו לו ברכה מהבוֹדְהָא. החבורה היתה אסירת תודה והמשיכה בדרכה רבת התלאות.

לבסוף הגיעו הארבעה לארץ רוגעת שבה מישורים גדולים ונהרות שקטים. לפניהם התנשאה פסגת הנשירים, והם העפילו אליה אחוּזֵי התרגשות. כשטיפסו הבינו היטב שלמרות החסרונות שמצאו זה בזה, איש מהם לא היה מסוגל להשיג את הסוֹטְרוֹת ללא עזרתם של האחרים. הקוף גילה את חשיבות הענווה, החזיר הבין שכדי לשרוד הוא חייב לחשוב גם על האחר, איש החול נעשה אמיץ ומסור, ושוואנג הבין שאין די בחכמה ובצניעות כדי להגיע להישגים.

הבטחות צריך לקיים

בראש הגבעה המתין לחבורה הבוֹדְהָא. הוא בירך אותם, הגיש להם את הסוֹטְרוֹת, והם פנו לשוב לסין. בדרכס חזרה הגיעו שוב אל אותו נהר שחצו בעזרת צב המים הגדול. ראשו של הצב הגיח מהמים, וכשראה שכולם בריאים ושלמים ונושאים את הסוֹטְרוֹת שמח מאוד. הוא הזמין את בני החבורה לטפס על גבו והפליג אל עבר הגדה השנייה. כשהיו במקומו הנהר שאל אותם הצב מהי הברכה שהביאו לו מהבוֹדְהָא כמו שהבטיחו. הארבעה שתקו במבוכה, ושוואנג אמר לצב ששכחו את בקשתו. הצב נעלב וצלל למצולות, והארבעה נשמטו מגבו עם כל הסוֹטְרוֹת וכמעט טבעו. בכוחות אדירים הצליחו להתמודד עם עוצמת הזרם וליקטו את הסוֹטְרוֹת בטרם נסחפו. כשעלו מהמים פרשו את הכתבים הקדושים לייבוש. בתחילה הם פעסו, אבל אז הבינו את החשיבות שבקיום הבטחות והתנצלו שוב ושוב בפני צב הנהר. לאחר זמן רב הגיעו לבירת סין. הם התקבלו בכבוד גדול והעניקו לקיסר את הסוֹטְרוֹת. ואת הלקחים שלמדו לא שכחו לעולם. ◉